

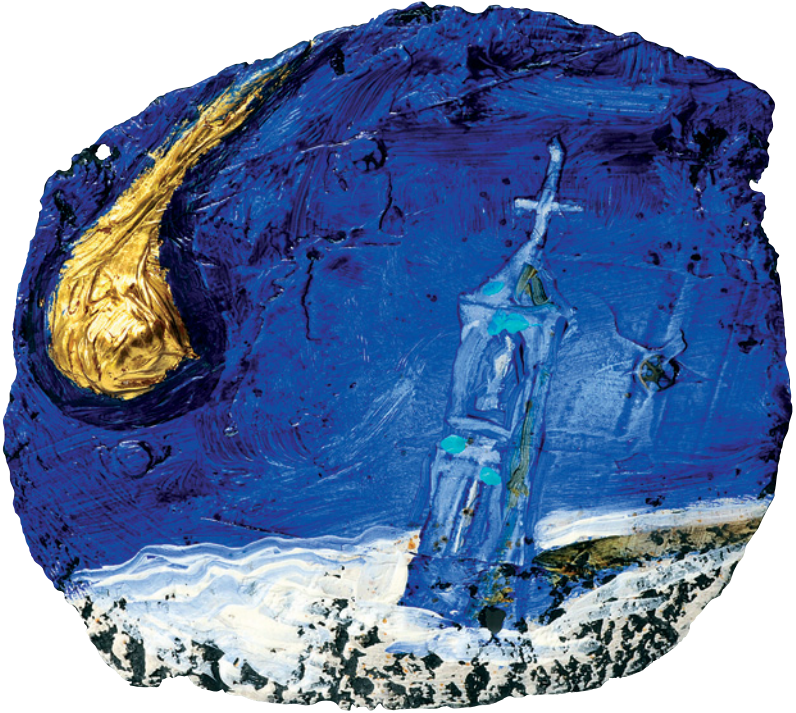
M I L A N

R Ú F U S

A K O S T O P Y

V S N E H U

MILAN RÚFUS ♦ AKO STOPY V SNEHU

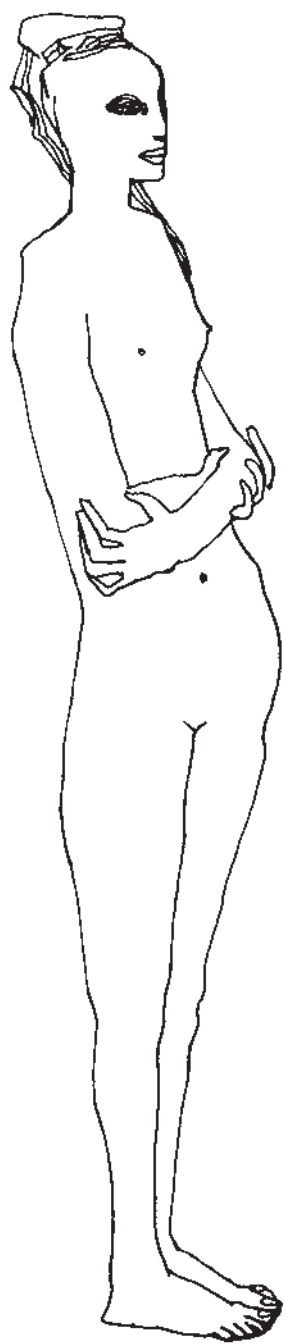

M I L A N

R Ú F U S

A K O S T O P Y

V S N E H U

MOJE DNI

Unikajú mi
- a nie som z toho šťastný -
dni sudbou spočítané.

Dovolil si mi pomodliť sa v básni.
A tak to robím, Pane.

Ale dni idú.
Jedny za druhými.
Zanechávajú po sebe clivú nehu.

Nuž si ich píšem.
Aby ostali mi
v pamäti.

Jasné
ako stopy v snehu.

STOPY V SNEHU

Má báseň, má, čo chcela.
Nie slová ligotavé.
Pamät má sídlo v hlave.

A hlava je už biela.

A hlava je už sama.
Sama je.
A tá úmera,
že čo sa rodí - umiera,
už dávno jej je známa.

A predsa ľútosť necíti.
Len ešte vrúcnejšie
ďakuje do oblohy
za svoju účasť na bytí.

ZÁHADNÝ VZOREC BYTIA

ANTE SCRIPTUM

Čo som to stratil už?
A čo vždy ešte stretám
z toho, čo prešlo cez náš dom?

Vždy ešte tu
a stále ešte nie Tam -

nad matkou Zemou na dotyk nízko lietam
jak lastovičky pred dažďom.

ZÁHADNÝ VZOREC BYTIA

Márne sú spevy labutie,
čas nevie chodiť pospiatky.

Ale mužovo starnutie
je mužov návrat do matky.

Neprosil si oň anjela.
To čas si svoje ticho pýtal.

Dal ti ten vzorec do tela...
Ži si ho, žitý ním.

No kdeže vypočítal.

TICHÝ ZÁZRAK MATERSTVA

Nič nového niet v Božej dielni:
láskou je človek zraniteľný.

No z duše spraví taký sviatok,
že jej tá rana stála za to.

Láska - to nie je dieťa chvíle.
Láska je dlhá, život krátky.

Nerozumieš tej skrytej sile?
Pýtaj sa na ňu svojej matky.

Matka je studňa, ty si okov.
Je studňa plná živej vody.

Čo by si čerpal tisíc rokov,
nevyčerpáš ju.

Nuž si kľakni.

Až potom vstaň a odíď.

BÁSEŇ A DIEŤA

Krajina detstva.
Celá sa topí v jase.
A svieti ľudstvu nad unavenou kosťou.

Krajina detstva – deťmi žitá báseň.
Skutočnosť je tu zázrakom
a zázrak skutočnosťou.

Ak neuhádneš, čo tu čomu slúži,
pokloň sa jej
a opýtaj sa Múzy.

Múza ti povie,
trochu dojatá:

– Báseň a dieťa?
To sú dvojčatá. –

ΚΡΥΚΑΤÁ CESTA Κ ΠÁΝΒΟŽΚΟVI

Prúd občas býva priširoký.
A pracovité nôžky detí
ho neprekročia.
To chce čas.

Boli mi sotva štyri roky,
keď vkladali mi do pamäti
otec a mama
Otčenáš.
V bibličtine. A to je iné -
nedýcha matkou.

Chvíľu aj išlo mi to.

No táto chvíľa krátko žila.
Došli sme k slovám „jakož byla“.

A modlitba sa, jakživ krehká,
na tisíc kúskov rozbila:

Odrazu som sa začal smiať.
A v mojej drobnej detskej hlávke
erdžalo slovo „kobyła“.

Ja som sa smial.

No nie tak naši.
„Nesmieš sa smiať pri Otčenáši.
To je hriech... veľký.
Začni znova!“

Zbytočné boli prísne slová.
Sotva sme došli k „jakož byla“,
záhada detstva zakročila
a opäť som sa začal smiať.
Nakoniec som sa smial už v plači.

Až múdry otec riekol:
„Stačí.“

Tušil, že nielen Boh je svätý,
nielen On,
sväté sú aj deti.

A že ich prudká túžba žiť
nemôže Boha uraziť.

PRVÁ LEKCIA

Vždy ešte nemal šesť.
A čosi hľadal na dvorku.

Odrazu uvidel,
že jastrab zovrel sýkorku
do pazúrov
a letel s ňou
k oblohe zamračenej.

Rozplakal sa.
Neznámym, novým plačom.

A detstva v ňom
už bolo o kus menej.

A ostal taký.
Sám nerozumel tomu.

Pri zakáľačke privstal si.
Hneď ráno ušiel z domu.